

HANS FREDERIK FOLLESTAD

De Fire
og Han Som Gjør Galt Verre

Begynnelsen

Her kan du lese starten av denne humoristiske
og spennende fantasytrilogien.

Send den gjerne videre til venner.

Vil du lese hele boken (528 sider)
får du kjøpt den i bokhandelen eller i
Kolibris nettbokhandel til kr 298,-.

Gamle menn og gamle profetier

Tunge skyer beveget seg dovent rundt fjelltoppene i Ankh Mapur, en liten landsby sør i Nepal. I den lette sommerbrisen vandret innbyggerne bekymringsløst i og utenfor sine små mursteinshus. Det vil si, de bekymret seg nok, men mest om hverdagslige ting som hvordan årets yak-ost ville smake. Snart skulle de få helt andre ting å bekymre seg over.

Ingen la spesielt merke til en krokrygget gammel mann med stokk som tasset mellom bodene og de mange husdyrene på torget. Med den grå kappen så han ut som en hvilken som helst annen gammel mann i landsbyen.

Mannen subbet bort fra folkemengden og inn på en smal sti som buktet seg opp til et enormt murbygg, så vidt synlig i tåken over landsbyen. På veien opp nikket han kort til svar på respektfulle bukk fra kappekleddede folk langs stien.

Timid Loh Thum merket at årene tynget og bestemte seg for å ta en pust i bakken. Bortimot en halv time senere stoppet han og snudde seg. Mitt elskede Ankh Mapur, tenkte han kjærlig og nasjonalromantisk.

Han lente seg mot en enorm stein formet som et egg og støttet spaserstokken mot låret. Timid pustet tungt i det lange, grå skjegget og myste mot horisonten. Selv nå, når skyene dekket fjelltoppene, ble han rørt av det ville landskapet som bredte seg rundt ham. Taggete fjelltopper skar inn i tåken som spisse kniver så langt øyet kunne se.

Det ble sagt at Ankh Mapur lå i de gode åndenes munn, noe Timid godt kunne forstå på en dag som denne.

Nede i fjellsidene slynget brede, harmoniske belter med grønne trær seg i terrenget. Timid fulgte en ravn med øynene. Den sirklet sakte over en treklynge, tydelig fiksert på et eller annet i trekro- nene. Før Timid rakk å se hva raven var ute etter, runget et øre- døvende klokkespill mellom fjellveggene. Det kom fra tempelet over ham. Raven flakset forskremt med vingene og fløy av gårde. Den gamle mannen dro blikket bort fra raven og stirret for- skrekket mot den hellige bygningen der oppe. Ekkoene fra klok- kespillet ringte i dalene som en påminnelse om at det ikke var noe han hadde innbilt seg.

To tusen sju hundre og fire år gamle Timid Loh Thum løftet opp kjortelen og løp som om han var ung igjen.

Gamle Timid smattet med tungen og pustet tungt etter å ha satt seg på stolen.

«Er Shabel sikker?» Løpeturen hadde tatt på. Stolen knirket faretruende, men tidde så fort den krokryggede presten flyttet vek- ten tilbake til sine egne vaklende bein. Timid hadde åpenbare pro- blemer med å sitte i ro.

«Helt sikker,» sa Jakob Loh Thum. «Bare sett deg igjen. Du ser sliten ut, far. Shabel og kuleleseren sier at alle tegnene stemmer!» Jakob la en gammel medtatt bok forsiktig på bordet og gned håndflatene nervøst mot hverandre som om boken var skitten.

Timid stolte vanligvis på sønnen sin. Dette til tross for at gut- ten hadde bekymringsverdig lav intelligens. Jakob løy nemlig aldri, han var rett og slett for enfoldig og naiv til å skjønne verdien av en gjennomtenkt og nøye plassert løgn. Skylden for Jakobs mangel på intellekt lå hos moren og hennes gener, mente Timid. Det sønnen nå stod og fortalte, hadde han imidlertid vanskelig for å tro.

Timid løftet boken opp og studerte forsiden på «*Nedtegnelser om De Fire, Han Som Gjør Galt Verre og Generelt andre ting som kan redde oss fra Verdens Undergang og Lignende Tragedier.*»

Timid kjente boken inn og ut, det var ikke vanskelig å huske så få sider, og derfor visste han at det Jakob fortalte, sto skrevet i den. At det skulle skje nå, eller hadde skjedd, rystet ham i sjelen. Merkelig at en så viktig bok var så tynn. Eller bok, den så mer ut som et hefte, selv om de tykke og tunge permene ga den en viss pondus.

At De Fire, de utvalgte, skulle komme i hans levetid, ga ham frysninger. Timid knuget den gamle boken mot magen og karet seg bort til et vindu med utsikt over dalen. Han følte en slags skrekkblandet fryd. Gjorde han dette riktig, ville han bli husket som magikeren som reddet verden. Gjorde han en feil, ville han dø i et av Lord Kors mange fangehull.

Han støttet seg mot den kalde vinduskarmen og prøvde å samle tankene. Det viktigste var å reagere hurtig, manet en stemme i hodet hans. Timid ba stemmen holde munn. Fikk Lord Kor tak i bare én av De Fire var alt slutt, da kunne han like godt grave sin egen grav og hoppe oppi. Timid bestemte seg for å satse på at Jakob hadde rett, det var best å gardere seg for alle tilfellers skyld.

Rettere i ryggen enn på mange år snudde han seg bort fra vinduet og gikk mot Jakob, som forventningsfullt så på faren mens han fiklet med skjorteermet. Timid la den gamle boken tungt fra seg på bordet mellom dem.

Støvsyken som fulgte resulterte i litt nysing. Etter å ha tørket den skrukkete nesen med en flik av kjortelen, så han spørrende på sin sønn. «Alle fire er funnet?»

«På samme sted faktisk, jeg kommer rett fra kuleleser Mot-hims gemakker nå. Shabel er enig med ham. Hun ba meg løpe og finne deg med en gang, hvor har du vært egentlig? Vi har lett over hele tempelet etter deg!»

Det var stille et lite øyeblikk før Timid hvisket: «Hva med den femte, Han Som Gjør Galt Verre?»

«Han er også funnet, på samme sted som De Fire.»

Timid skalv. «På samme sted? Det er jo helt utrolig!»

Jakob nikket.

«Det er intet mindre enn et mirakel. De gode åndene smiler til oss.» Timid lukket øynene for å konsentrere seg. Skjelvingen vedvarte. «Hvor?»

«I en by som heter Pelsheim, i et land som heter Norge.»

Det var stille en stund i det kjølige tårnrommet før Timid sukket resignert. Det var slik hver gang noen måtte redde verden; dårlig tid til planlegging.

«Send ut dromene straks, og ...» Timid klødde seg tankefullt i det lange gråsvarte skjegget før han fortsatte. «Og forklar dem at dette er det viktigste oppdraget de noen gang vil få, og for mange av dem blir det kanskje det siste. Dromene blir alltid ivrige når oppdrag involverer livsfare. Det er dette de har trent for i alle år. Fortell dem også at de helt sikkert møter på mørkemennene til Lord Kor. La oss håpe Den Mørke ikke sender noe annet før Sing er tilbake. Ingen har hørt fra ham ennå?»

«Nei, Sing er fortsatt uten spor borte.»

«Er det *sporløst borte* du prøver å si?»

«Ja, akkurat, far.»

Timid mumlet mutt i skjegget. «Da må dromene klare dette uten Sing. Det er essensielt at vi får tak i de utvalgte før Lord Kor. *Løp!*»

Før Jakob hadde tatt to skritt, kom Timid på noe. «Én ting til, send for all del ikke Sogg av gårde. Dette er for viktig til at det skal forkludres av det støvhodet. Han er den eneste jeg kommer på som faktisk er dummere enn deg, Jakob. Hvorfor har jeg ikke forvist ham fra tempelet? Kan du fortelle meg det?»

«Øh, han er din sønn, far,» mumlet Jakob usikkert. «Og min bror.»

«Det var det, ja. Forbistrede familiebånd.» Timid grublet litt. «Send ham av gårde i motsatt retning for sikkerhets skyld. Gå nå, Jakob.»

Idet Jakob hastet ut av rommet, sank Timid ned på den medtatte stolen igjen. Han betraktet de gamle skjelvende hendene sine og håpet han fortsatt hadde det som skulle til; *mot* på grensen til galskap og *flaks* på grensen til det latterlige. Timid og tidligere

magikere hadde dedikert sitt liv til kamp mot Mørket, og nå skulle det avgjøres.

Den gamle magikeren reiste seg igjen og vaklet bort til vinduet, og så ut over tempelmurene og landsbyen der nede. Slik sto han helt til de første dromene strømmet ut av porten langt under ham.

«Nå begynner det,» sa Timid til seg selv.

De Fire

Ilderen Bambo trakk dynen over den lange nesen og gjespet. Han hatet å få solen rett i ansiktet før frokost. Stønnet som fulgte da han reiste seg, sa sitt om kvelden før. Selv om Bambo ikke husket noe. Bortsett fra at gin hadde spilt en hovedrolle.

Han rotet litt rundt i medisinskapet, og pustet lettet da han fant det han lette etter. Han satte seg ved kjøkkenbordet og strakte seg så han nesten falt av stolen. Bambo kastet de to smertestilende tablettene i munnen og skylte ned med tomatjuice. Den kjølige væsken fjernet øyeblikkelig brodden av hodepinen. Med et sukk reiste han seg og vaklet mot klesskapet. Først sjekket han skapet med rene klær. Uten å finne noe, gikk han over til haugen med nesten-rent og plukket opp en utvasket armyshorts og en rød t-skjorte. Så gikk han ut på verandaen for å sjekke været.

Blå himmel i alle retninger. Han grytetet fornøyd og speidet ut over Pelsheim, en mellomstor by på Vestlandet. Om Ålesund og Molde hadde utgjort to av hjørnene i en trekant, ville Pelsheim vært det tredje. Den type by som nevnes i værmeldingen, men som ikke er kjent for noe spesielt.

Hadde han glemt noe? Næh, sikkert bare innbilning. En titt på mobiltelefonen avslørte tjuefire tapte anrop fra kameraten Pepper. Det betydde sikkert bare at Pepper hadde sett en fin dame igjen. En dame som han da på et eller annet vis mente var interessert i lakentango, som Pepper ville ha sagt. Med andre ord, sikkert ikke noe viktig.

Bambo rullet seg fornøyd sammen i favorittsolstolen sin og skulle akkurat til å kjemme pelsen, da mobiltelefonen begynte å sprette på bordet. Et øyeblikk vurderte Bambo å bare la den ringe.

«Jeg er ikke hjemme akkurat nå, vennligst legg på etter pipe-tonen,» gjespet han høflig og strakte seg etter juicekartongen som

heldigvis sto klar i en liten kjølebag ved siden av solstolen. Tropisk aroma denne gangen.

«Gamle grinebiter! Det er Hutte. Jeg lurte bare på om du var våken eller ...»

«Nei, jeg er ikke våken, Hutte, jeg har ofte for vane å ta telefonen i søvne. Det er vel best jeg legger på, du vet vel at det er farlig å vekke folk som går i søvne, ikke sant?» Bambo kunne høre Hutte nynne muntert i andre enden av linjen.

Hutte kjente til Bambos morgenumør. «Stått opp med feil fot er det første som slår meg, men ...» begynte han.

«Hva vil du?»

Det var stille mellom dem et øyeblikk før Hutte tok til ordet igjen. «Vi pandabjørner vender som regel det andre kinnet til og alt det der, men det er ikke min skyld at en sjarmør ved navn Bambo ble dritings i går. Øh ... så jeg... hva var det jeg skulle si igjen?»

«Er det meningen at jeg skal svare på det, Hutte?»

Hutte nynet litt til før han kom på det. «Ja, øh, den telefon-svarer-imitasjonen var ganske bra. Åh! Har jeg fortalt deg om den usannsynlig velskulpturerte dama som bor ved siden av skuret mitt?»

«Ja.»

«Helt rå dame i trettiårene, holder seg forbannet bra. Jeg har fortalt deg om henne, ikke sant? Kona til fylkeslegen eller noe sånt. Kunne ha vært Britney Spears' storesøster. Jeg tror forresten at jeg har draget, hun gjo...»

Bambo sukket oppgitt og fylte det lille glasset på ny. Han var lei av å høre om Line Soltvedt, naboen til Hutte. Naboen Hutte ikke engang ville få et kyss av, noen gang. Han avbrøt pandaen før han tok helt av. «Fortell meg om Line senere. Mye senere. Har du avtalt noe med Salt og Pepper i dag?» Med det samme Bambo sa det, fikk han igjen følelsen av at det var noe han hadde glemt. Ildere har ikke god hukommelse, noe Bambo var stor nok til å innrømme. På daglig basis.

Hutte stønnet oppgitt. «Du vet avtalen var at du skulle møte

Salt og Pepper på torget klokken tolv. Så skulle jeg møte dere på stranden. En ting er å være fyllesyk, men du har jo midd i treverket. Men det jeg skulle si var det at ...»

«Morten Harket!» bannet Bambo og satte fra seg det halvtomme glasset.

«Hallo?»

«Hallo.»

«Hallo?»

«Hallo!»

«Du er der? Det jeg skulle til å si om nabodama ...»

Bambo la på og strakte seg en siste gang i godstolen. Nytelsen ble ikke fullgod. En ting var å være for sent ute, men å ikke være på vei engang, var noe helt annet. Bambo bestemte seg for å raske på.

Midt på torget i Pelsheim satt en vaskebjørn og en elg og ventet på en ilder. Torget var stort og firkantet, nesten ett hundre og femti meter på tvers, og veldig folksomt. Forskjellige boder kunne tilby det meste av matvarer innen sjangeren frukt og grønt hver dag. Unntatt søndager, som denne, når det var mest jordbærselgere i sikte.

Bygningene rundt torget besto hovedsakelig av butikker og et kjøpesenter, slik at torget også fungerte som en handlegate. Disse holdt riktignok stengt på søndager, noe som la en behagelig demper på gamlingfaktoren, som de to kameratene likte å kalle det.

Pelsheims hjerte var det kjent som, torget altså, og en naturlig plass å henge rundt dersom en likte å se på damer i sommervarmen. Det eneste stedet som kanskje egnet seg bedre til det formålet ville være en strand, men så var det da også dit gjengen hadde tenkt seg.

«Hvor i helsike blir det av Bambo?» hveste vaskebjørnen Pepper og sparket til en tom røykpakke. Den landet i et blomsterbed.

«Hakke-pakke-lakke-peiling,» svarte elgen Salt fornøyd og vugget på de svære hoftene.

Vaskebjørnen begravde hodet i fanget. «Jeg har vært tålmodig, Salt, men nå kutter du ut de forbannede ordrimene dine. Eller ordrim? Det er jo ikke engang ord!» Pepper stirret morskt på Salt. «Jeg skjønner egentlig ikke hvordan det går an å være så fordømt blid når Bambo er tjue minutter for sen og vi mest sannsynlig går glipp av masse bra strandtid! *Alle* de gode speideplassene er opp-tatt innen klokken ett, det vet selv du.» Pepper fisket fram en sigarett fra den slitte dongeribuksen, og skulle akkurat til å tenne den da elgen dultet til ham med hornet.

Salt så fortsatt munter ut. «Bambo er sikkert på vei, men ... du har altså ikke ord for hvor dumme ordrimene mine er?» Elgen gliste forsiktig.

Pepper pustet sakte mens han ristet på hodet. Elgen tok aldri et hint. Pepper betraktet den nå knuste sigaretten. «Det eneste som holder meg oppe, er håpet om at du en dag skal skjønne at slike vitser nesten aldri er morsomme, til nød i små avmålte doser, og for ikke å snakke om timing, timingen din suger. Hvorfor forklarer jeg deg dette, egentlig?» Pepper stakk en ny sigarett i munnen og slo overdrevent ut med armene. «Jeg har på følelsen at du ikke kommer til å gi opp uansett hvilken logikk jeg tryller fram. Du trenger lobotomi.»

Som hos elger flest tok det noen sekunder før hjernen til Salt kunne fordøye en såpass lang monolog. «Nå er jeg faktisk litt lei av tonen din Pepper, det er ikke min feil at Bambo er sen, jeg prøver bare å få opp humøret litt. Har du hørt den vitsen om ...»

«Salt! Det at elger ikke er smarte, er vel du et pustende bevis på, men kan du ikke holde kjeft i tre sekunder? Bare tre ynkelige sekunder? Det er ikke bare det at Bambo er sen, jeg skulle møte en meget fascinerende dameting i dag, eller ikke møte ... drit i det. Poenget er at nå er jeg i dårlig humør, og ordrimene dine hjelper ikke en dritt. I tillegg er denne røyken most, og det er ikke på grunn av at det er softpack eller fordi buksen min er for trang. Det er bare en sånn dag.»

«Dameting?»

«Glem det.»

Begge stoppet opp litt og vinket til en dame ingen av dem kjente, før Pepper fortsatte: «Rimetrangen din er ikke det eneste som er irriterende med deg, når vi først er i gang. Du er en generelt irriterende person. Som for eksempel det at du mener at Boromir er den kuleste i *Ringenes Herre*, skjønner du hva jeg mener? Du tenker rett og slett for lite, hjernen din har for mye pause.»

Salt ristet på hornene og gliste. «Det med hjelmen?»

«Ja, selvfølgelig tenker jeg på det med hjelmen! Du kan ikke si at han er den mest interessante karakteren i en bok fylt av mystiske og fascinerende personer basert på det at det er horn på hjelmen hans!»

«Slapp av, det jeg mente med det, var det at han er den eneste i boken med horn. Utenom det monsteret ... hva het det? Bulldog?»

«Balrog!»

«Ja, men Boromir har kule horn, og derfor er det lettest for meg å identifisere meg med ham, hva er galt med det? Jeg er jo en elg, ikke sant? Dessuten er resten veldig stereotype, særlig Gandalf. Slitent Onkel Tom-image. Boromir derimot, har stil. Horn er kult.» Salt klødde seg dovent på magen med en klov.

Vaskebjørnen strammet kjevemusklene og fektet farlig med halen. «Hva er galt med det? Hva er galt med *deg*? Jeg kunne skjont det dersom du fremhevet Vidvandre eller andre. Men Boromir? Du er klar over at din art har kort tid igjen her på jorden, du ser det ikke sant? Historisk sett dør arter som ikke kan tilpasse seg ut, og det der med Boromir er din arts dødsdom. Hva er det jeg sier? Hjernedøde har dere - og særlig du - jo tydeligvis alltid vært, men det som skremmer meg er det at ...» Pepper avbrøt seg selv og bannet lavt.

«Hva er det?»

«Helsike,» knurret Pepper.

«Hæ?»

«Ikke snu deg, kanskje han ikke ser oss.»

«Hæ?»

«Skilpaddesvinet parkerte bilen sin rett bak deg.»

«Hvem?»

«Skilpaddesvinet Jesper!»

«Åh.»

Jesper Schtadig. Den type individ som man får sosial klaustrofobi av. Den type person som vet alt, har gjort alt og kan alt. I tillegg meget rik, eneste arving av Turtle-Wax formuen, noe han likte å nevne et par ganger om dagen.

«Heisan undermålere!» De var tydeligvis oppdaget. Jesper spasserte mot dem og den svale vinden blafret i de hvite linbuksene og den hvit linskjorten. Linskjorten var lett gjennomsiktig, og anndet mønsteret på skallet hans.

Pepper fikk magesyresmak i munnen. «Skal du gå snart?» Pepper likte ikke formaliteter. Pepper likte ikke skilpadder heller.

«Står dere bare her og henger, eller er det noe spesielt på gang? Møte i jomfruklubben for eksempel?» Jesper skilpadde gjespet og myste mot en fjortisdame som solgte jordbær et lite stykke unna. Han viste de to andre to fingrer. «Hun er en toer, under tvil.»

Pepper sendte elgen et advarende sideblikk og vendte seg mot skilpadden. «Vi bare heng ... Hva sa du? En toer? Er du helt idiot? Minst en femmer! Mest sannsynlig en sekser, men ingen av oss har sett henne gå. En toer?» Pepper stirret granskende på nevnte jordbærseiger.

Jesper hevet øyenbrynene hånlig. «Hun er en toer. For meg altså, for dere er hun mer som en nier eller tier. Det jeg ville spørre dere om er ...»

«Nei, du kan ikke være med oss på stranden, vi liker deg ikke, eller det vil si, de andre liker deg ikke, jeg hater deg. Jeg skulle gitt den ene testikkelen min for en fellingstillatelse på deg. Jeg hater foreldrene dine for det de har gjort mot min verden! Jeg hate ...» Her måtte Pepper trekke pusten.

Jesper skilpadde bøyde seg mot Salt. «Jeg har sagt deg flere ganger at vaskebamsen her trenger profesjonell hjelp.» Så hevet han stemmen, selv om det var tydelig på Peppers ansiktsuttrykk at hviskingen kunne høres i flere retninger, og over den anbefalte avstand. «Det jeg lurte på, er om dere to også er forfulgt av Jehovas Vitner, eller noe sånt?»

For en gangs skyld gikk elgen og vaskebjørnens tanker i samme retning. «Hæ?»

Jesper så seg rundt og virket for en gangs skyld litt usikker. Da han snudde seg mot Pepper og Salt igjen, hadde han et morderisk glimt i blikket. «Jeg koddet ikke, i dag tidlig sto det tre snålinger i pavedrakt på fortauets utenfor leiligheten min. Jeg skulle akkurat til å be dem pelle seg til Troms da den ene holdt ut hånden, litt sånn magikeraktig. Jeg vet ikke hva som skjedde, men jeg følte meg helt rar, så løp de plutselig av gårde med ville rop og viftet med baseballkøller. Jeg tror faktisk de løp etter en mørkhåret dame. Hun var for langt unna til at jeg kunne se om hun hadde kjangs på meg. Sprøtt. En annen ting er at psykoene hadde avkappede høneføtter til pynt. Som smykker rundt halsen, altså. Og ... hva er det som er så forbannet gøy, Pepper?» Jesper skulde mot vaskebjørnen som hang på elgen og kjempet for å få luft.

Pepper gned seg i øynene og strakte hånden mot skilpadden. «Jeg vil takke deg for å bringe litt lys inn i en allerede ødelagt dag. Jeg sier ikke at jeg har ombestemt meg, jeg synes fortsatt du er Pelsheims største idiot, men at du tror på trollmenn, er nytt for meg! Trollmenn med baseballkøller, som løper etter damer!»

På nytt ga Pepper seg over til ukontrollert knising.

Jesper satte hendene i siden og sukket oppgitt. Han burde absolutt valgt noen andre å betro seg til. Noen med litt høyere IQ enn det som kreves for å åpne en dør. Jesper bestemte seg for å stikke. «Jeg tenkte jeg skulle dra en tur på stranden, kan ikke skuffe damene vet dere.» Jesper kikket henslengt på gullklokken sin og begynte å gå mot bilen.

«Skal du også det? Så koselig, da møtes vi der!» Salt smilte til verden.

Jesper snudde seg forvirret mot ham. Den svake vinden blåste linskjorten opp og avdekket et tungt gullsmykke. «Unnskyld?»

Pepper gispet. «I helsike heller, Salt! Ikke pokker om jeg drar på stranden med skilpadden!» Pepper nådde fistel og veivet med armene. Han var faktisk tydelig oppbrakt, noen ville kanskje kalt

det panikk. Verken elgen eller skilpadden tok særlig notis av utbruddet.

«Du må passe på å ta medisinen din hver dag, Pepper,» sa Jesper med innlevelse. «Slike ting er ...» fortsatte han, men ble avbrutt av vaskebjørnens dirrende pekefinger.

Pepper fortsatte å holde pekefingeren mot Jespers ansikt, samtidig som han kjørte snuten så langt opp mot den måpende elgens mule som mulig. «Jeg er egentlig ikke sulten, Salt, men nå fikk jeg nesten lyst på litt elgstek!» Pepper skalv av sinne. For en dag. «Si fra, gi meg et vink, et eller annet, bare gjør meg oppmerksom på det øyeblikket dette muterte laboratorie-eksperimentet forsvinner, okay?»

Salt nikket lydig.

Jesper så ut som han tenkte på helt andre ting. «Hvordan går det med damene da, Pepper?»

Dersom noen hadde iakttatt denne episoden fra den andre siden av torget, ville de nå kunnet se vaskebjørnen forlate de to andre og sette kursen mot en benk utenfor en matvarebutikk. Den voldsomme viftingen med halen antydte humøret på en treffende måte.

«Jeg tror du bør gå og trøste ham, Jesper.» Elgen smilte forsiktig til skilpadden. Begge to kastet et blick mot Pepper. Et stykke lenger borte så de ham banne høyt og kaste en sigarett etter en liten unge. Deretter en tom røykpakke på den oppbrakte moren.

Elgen sukket. «Nå har sinnataggen tent en røyk feil vei igjen, han gjør ofte det, i stressende situasjoner. Hva med å gå bort og prate litt med ham da? Vi andre kommer garantert til å slite med humøret hans resten av dagen. Dette er på en måte din skyld.» Salt så bekymret ut.

«Helt klart det beste for alle, med tanke på min erfaring med stressrelaterte sammenbrudd, men jeg må stikke og kjøpe is eller noe, dere får prøve å ha det okay uten meg.» Med en nonchalant håndbevegelse forlot skilpadden åstedet.

«Ha det bra da, Jesper.» Elgen skjønte ikke hvorfor Pepper ikke likte den koselige skilpadden. Salt tuslet sakte mot kameraten,

som fortsatt satt på benken. Underveis la han merke til at Pepper satt og rev seg i pelsen. Fortsatte Pepper slik, ville han bli naken hvert øyeblikk.

Ilderen Bambo kunne ikke tro det. Ikke nok med at han var for sent ute, men han var nå blitt stoppet i fartskontroll. Motstridende følelser veltet fram. På den ene siden hadde han ikke tid til å bli stoppet av politiet, bare tanken på hvor mye Pepper kom til å mase om det, ga ham frysninger. På den andre siden følte han seg litt stolt. Bitte litt. Bambo var ikke klar over at den gamle, sure rusthaugen var i stand til å nå ulovlig fart i 80-sone.

«Førerkort og vognkort takk.»

Han hadde da ikke kjørt så fort? Maksimum 85, kanskje?

«Ett hundre og ni er nok litt for fort i 60-sone,» brummet politimannen.

«60-sone? Dette er da ikke ...»

Politimannen smilte sitt hoverende offentlig tjenestemann-smil. «Joda, gutten min. Det ble 60 her for en måned siden.» Politimannen pekte på et skilt litt unna.

«Pokker.» Bambo trommet aggressivt på rattet og lukket øynene. Der røyk sertifikatet, tenkte han apatisk. Men så bestemte han seg for å kverulere. «Hør her, Bastian, jeg vet ikke hvor mange kurs du har tatt med den lasergreia di, men det er tydeligvis ikke nok; se på bilen min. Se på den!»

Politimannen kastet et engstelig blick på bilen til Bambo. Et øyeblikk senere skjønnte politimannen fortsatt ingenting, hva var det den lille kriminelle racerføreren ville fram til?

«Skjønner du? Det er en syttifem-modell Granada! Den går ikke så fort! Den gikk ikke så fort den dagen den kom ut fra samlebandet engang! Ett hundre og ni, du liksom! Hvilken bil kjører du privat, forresten?»

«Øh ... Audi,» svarte politimannen forsiktig.

«Ja, der ser du, du har ikke peiling på hva du snakker om! De

fleste Audier er i stand til å nå ett hundre og ni, men ikke en Granada fra nitten syttifem!»

Politimannen trakk pusten fort. Situasjonen hadde ikke utviklet seg slik han var vant til.

Bambo skar grimaser. Når skulle de hodepinetablettene slå inn egentlig? «Snakker jeg for fort for deg? Det bryr jeg meg forresten ikke om, ja jeg ...»

«Hva ... hva er det du vil fram til? Jeg har jo bevis!» Politimannen viftet lasermåleren foran ansiktet til Bambo. Mannen hadde nå opparbeidet seg en lite kledelig rød ansiktskulør. Nesten eplerød. Ofte sett i sammenheng med raseri.

«Du er inkompetent, du skjønner ingenting.» Bambo tente en sigarett. Situasjonen gjorde at han følte seg veldig i live. Helt plutselig. Det var sikkert derfor han fortsatte: «Er du vikar, kanskje?»

Dette ble for mye for den stolte og pliktoppfyllende politimannen. «Unge mann, du bør snakke med mer respekt til en offentlig tjenestemann, jeg ...»

«Å, spar meg,» sa Bambo lavt.

«Hva sa du? Det jeg hørte, var det ...»

«Spar meg.»

«Sier du det der en gang til får det konsekvenser!» truet konstabelen autoritært, før han flakket litt med blikket. «I tillegg til de konsekvensene du ... eh, allerede har fortjent.»

Bambo trampet på gasspedalen.

Rifler og Amasoner

På det lille stedet Fredly, en knapp halvtimes kjøring fra Pelsheim sentrum, trillet pandaen Hutte den gamle knallrøde Volvoen sin ut av et skur og smilte til en like knallblå sommerfugl. Den smilte tilbake. Det var snart på tide å møte de andre på torget i Pelsheim, og den unge pandaen var i strålende humør. Selvtilfreds og struttende av nesten kvalmende optimisme skuet han utover Fredly, sitt elskede nabolag. Nabolag og nabolag, det eneste huset i tillegg til Huttes skur var ekteparet Soltvedts villa på andre siden av en smal grusvei. Tett skog innrammet området som en høy, tett og grønn vegg, men med litt anstrengelser, kunne en observant person så vidt se glimt av sjøen nedenfor skuret til Hutte. Pandaen likte roen og freden som alltid lå over det idylliske stedet. Denne dagen var i tillegg spesielt fredelig. Blå himmel og ikke et vindpust. Hutte frydet seg og bestemte seg for at denne dagen var alle hans venn.

På den andre siden av veien, bak et teaklignende gjerde med enorme norrøne drageutskjæringer, satt Line Soltvedt og hennes mann, fylkeslege Kit Soltvedt. De satt i hver sin solstol og betraktet det de så på som landsbyidioten. Et lite pelsdyr uten sosial status eller ambisjoner. Det vil si, *hun* betraktet, fylkeslegen var dødrukken og mer eller mindre i koma.

Hutte blunket sjarmerende og vinket til henne. Fru Soltvedt vred hodet foraktelig til siden samtidig som hun viftet vekk en nærgående mygg. Myggen gjorde sitt beste for å unngå Soltvedts veivende hånd. Metaforen var tydelig.

Hutte kjente en flammende bølge av sinne og såret stolthet, og selv om pandabjørner flest er rolige og sindige, så kan det forekomme situasjoner da selv en pandabjørn tyr til vold og lignende ekstremiteter.

Hun kunne i det minste smilt tilbake, tenkte Hutte og skar tenner. Men i dag var Hutte alles venn. Han minnet seg selv på dette. Pandaen bestemte seg for å vinke en gang til, kanskje det var en misforståelse? Kanskje hun ikke så ham? Det med myggen var nok bare Huttes overtolkning igjen. Sånt noe skjer daglig. Han lo nesten av seg selv. Hvordan kunne jeg være så dum, tenkte Hutte, og vinket med labben. Bevegelsen oste av naboånd og solidaritet.

Det at hun i neste øyeblikk ga ham fingeren, ble for mye. Hutte klynket såret. Mørke demoner ble ønsket velkommen i pandaens sinn, og fordi det var god plass der, inviterte de demonvennene sine også.

Hutte satte seg inn bak rattet og startet Amasonen. Han satte den i første gir og hadde egentlig ikke planer om å gjøre så mye annet enn å spinne litt på plenen hennes, men selv den beste plan kan forkludres av at man tok førerprøven i Finnmark. De firer litt på kravene der oppe. Kompensasjon for voldtatt ego er viktig, men det er faktisk en grunn til at det ikke finnes en eneste panda i yrker som krever kontroll over motoriserte oppfinnelser.

Uten videre introduksjon hoppet Volvoen forover og braste igjennom gjerdet med Valhall-motiv, som forresten så ganske dyrt ut. Bilen fortsatte over grillen og til slutt over tåen til den sovende legen. En nesten kontrollert skrens førte deretter bilen ut på grusveien og videre opp mot hovedveien. Pandaen etterlot seg en måpende legekone, en hylende lege og en mer eller mindre rasert forstadshage. Hjulsporene skar inn i hagen som om to ploger hadde pløyd seg forbi i en svak bue.

Hutte klamret seg til rattet og knep igjen øynene. Dette hadde ikke gått akkurat som planlagt. Etter å ha tenkt litt fram og tilbake, bestemte han seg for å snu og be om unnskyldning. God naboånd er viktig, særlig for pandaer. Kanskje han fikk smøre henne inn på ryggen? Jeg beklager så mye, tenkte han. Nei det var kanskje for teit? Hutte hadde ikke sett skikkelig hvor mye skade han hadde forårsaket, men regnet med at det måtte mer enn et «unnskyld» til for å renske luften. Han håpet at han ikke måtte betale noe særlig, men grøsset ved tanken på hvor dyrt gjerdet

hadde sett ut. Han snudde bilen og kjørte tilbake for å pleie den gode naboånd.

* * * *

Line Soltvedt var forbannet, det ville faktisk være mer riktig å si at hun var på vei til å klikke fullstendig. Det berømte begeret var fullt. En ting var det at den uflidde pandaen til stadighet stirret perverst på henne når hun solte seg, en annen ting var at den vandrende sofaputen nå begynte å innbille seg at han kunne hilse på *henne!* Hun, som var gift med en lege? I tillegg kom selvfølgelig det med hagen. Og gjerdet. Line skar tenner. Et område av regnskog på størrelse med en håndballbane hadde dødd for det gjerdet. Nå forgieves.

«Går det bra, kjære?» Line Soltvedt var egentlig ikke bekymret, mannen var lege og kunne ta vare på seg selv.

«Øff.» Fylkeslege Kit Soltvedt var en mann av få ord.

«Jeg går og henter børsa i tilfelle ...» begynte fru Soltvedt.

«Det ej en Scheemington 12.7 elefant- richfle, ikke en børjssse,» mumlet legen med en full kjennerens overbevisende tone. Kit Soltvedt ristet prøvende på den aktuelle foten. Tåen var ganske hoven. Han snudde seg mot sin kone. Han så to. «Scher du den hårete apekatten i...gjen, så schikt godt... schjære,» hveste Kit og haltet inn i villaen. Det eneste som hjelper mot et slikt banesår er medisin, tenkte Kit. Inne på hjemmekontoret sitt vaklet fylkeslegen rundt og prøvde forgieves å fokusere blikket. «Hvor la jeg schpriten, Dchittfugl?»

Drittflugl visste ikke, for han var utstoppet. Dette var faktisk hans andre år som utstoppet. En gang var Drittflugl en livsglad falk i sin beste alder som fløy rundt og flørtet med duene, slik falke gjerne gjør. Denne muntre livsførselen opphørte momentant da Drittflugl ble truffet av et rifleprosjekt og revet i to. Den direkte årsak til tragedien var at doktor Kit Soltvedt en kald septemberkveld to år tidligere hadde bestemt seg for å skyte mannen i månen. Med tre i promille er dette av betydelig vanskelighets-

grad. På grunn av sterk sidevind, to liter vodka og Drittfugl, slapp mannen i månen unna. Kit mente imidlertid at skylden i sin helhet kunne legges på Drittfugl. Derav navnet Drittfugl.

Støvskyen som ble synlig mellom trærne, fortalte Line Soltvedt at pandaen var tilbake allerede. Med et triumferende rop hevet hun det tunge våpenet.

Mens grillen på Huttes Volvo vokste seg større foran rifleløpet, ble Line kjent med en ny side av seg selv. En mørk og drapsvrig side. Hun krummet fingeren rundt avtrekkeren og kjente nakkehårene reise seg. Slik hun så det, gjorde hun verden en tjeneste. Man kan bare ikke tillate pandaer å gå rundt og ødelegge hagene til folk. Hun skulle selvfølgelig ikke skyte for å drepe. Men hun så det slik at det eksklusive hagegjerdet i bytte mot ødeleggelsen av en gammel Volvo var en grei handel. Men mest gledet hun seg til å gi den lille pelsballen en lærepenge.

Hutte hadde til slutt blitt enig med seg selv om at en ydmyk unnskyldning kom til å fungere. Han så for seg at han og fru Soltvedt kom til å sitte og drikke te mens de lo av den lille nabofeiden.

Hutte nynet på en glad melodi idet et kulehull på størrelse med en gorillaknyttneve åpenbarte seg i frontruten. Frontruten ble med ett et stort spindelweb, og sikten uakseptabel. Hutte prøvde febrilsk å slå ut ruten. Da dette viste seg å være håpløst, stakk han hodet ut av sidevinduet. Med stiv bris i pelsen blunket Hutte febrilsk med øynene, men så ikke noe som helst.

Hutte hoppet på bremsepedalen med hele sin tyngde, som ikke var så mye, men det mer enn nok. Volvo Amasonen snurret rundt og tok med seg resten av hagegjerdet til Soltvedt-paret inn i skogen bak huset. Det svake mammaropet til Hutte svant hen, og atter var det stille i konfliktområdet.

Fredly, et tidligere idyllisk landlig område nede ved sjøen, var nå forvandlet til noe gamle krigsveteraner ville nikket gjenkjennende til.

Line Soltvedt kom til seg selv halvveis inne i entreen. Hun ristet forvirret på hodet og så at riflen lå noen meter fra henne. Hun hadde undervurdert rekylkraften en smule. Med en kraftanstrengelse kom hun seg opp og fulgte etter sporene til Volvoen. Hun gispet da hun oppdaget at det nå ikke bare var et hull i gjerdet. Hele gjerdet var borte.

Nå skulle det drepes.

Hun kastet et blick på restene av gjerdet som lå spredt omkring i hagen og nærmeste omegn. Hun konstaterte at bilen hadde bommet på hushjørnet med noe sånt som ti centimeter. Hjulsporene forsvant rundt hjørnet og ut av syne. Det neste som tiltrakk seg oppmerksomhet, var liket av den flotte utegrillen. Den *italienske* utegrillen, som det bare fantes to til av i hele verden. Den var helt flat, og hang opp-ned på en svaiende grein på andre siden av veien.

Line kastet de siste restene av rasjonell tankegang i den mentale søppelbøtten. Hadde ikke fylkeslegen sittet og snakket med Drittfugl og flasken sin, ville han sikkert skrevet ut en hel del medisiner fra øverste hylle.

Hutte rettet seg opp i setet og orienterte seg. Ingen i sikte. Han rygget bilen ut av et buskas og skulle til å kjøre ut på veien da han hørte roping. Først hørte han ikke hva som ble ropt, men etter hvert var det ingen tvil.

«Dø, panda, dø!»

Kulen gikk gjennom bakvinduet, kappet av høyre nakkestøtte og tok med seg hele frontruten inn i skogen, der en del fugler

flyktet forskremt i alle retninger. Hutte hylte etter mamma, ga full gass og satte bilen i revers uten å kløtsje. Bilen rykket til som en vettskremt hest, og Hutte rattet hardt til venstre for å snu. Volvoen spant bakover og nærmet seg fru Soltvedt i stor fart, før den skjente til siden.

Hun, midlertidig herjet av galskap, tok ladegrep og brente av igjen. Hutte krympet seg idet hodet på girspaken eksploderte som en råttent tomat, og svarte plastbiter spratt til alle kanter. Han konstaterte lettet at kulen hadde stoppet inne i ventilasjonssystemet uten å skade motoren.

Situasjonen begynte å komme ut av kontroll, og Hutte ville vekk. I høy fart spant han sidelengs i det grønne gresset, og skjente ut på grusveien omgitt av en støvsky. Den gamle Volvo-motoren hylte mot turtallsperren.

Fru Soltvedt lå nok en gang på rygg og sprellet på grunn av rekylene.

Hutte slapp ikke gassen før han nådde hovedveien. Han var høy på adrenalin og pelsen strittet til alle kanter. Uten frontrute var det svært vanskelig å holde god fart, men Hutte valgte heller å få et par insekter i munnen enn å stirre inn i et elefant-rifleløp.

Krigsropene til Line Soltvedt runget over Fredly idet Hutte Meg Tu, Huttets fulle navn, satte kursen mot torget og vennene sine i et etter hvert ulovlig tempo.

Elgen Salt var godt i gang med å sjekke opp fjortisdama som solgte jordbær, da mobiltelefonen hans ringte støyende. «Et øyeblikk snappa, det er sikkert bare agenten min, du vet, vi popstjerner og sånn,» Salt lo sjarmerende. «Ja, hallo!» Han trakk raskt røret vekk fra øret med en grimase.

«Snakk saktere og lavere, Bambo ... hva? Politiet? Sannsynlig ... ok, ok, ok, jeg tror deg, slapp av, adios!» Salt la på og galopperte mot matvarebutikken. «Pepper!»

Pepper ristet den bablende elgen. «Øy! Saktere, Salt, saktere, jeg skjønner som vanlig ingenting av hva du sier!»

Salt roet seg ned og summerte hviskende telefonsamtalen fra Bambo. Hadde paret vært under oppsikt, ville tilskuere med en gang slått fast at vaskebjørner kan oppnå akutt blodtap i ansiktet og røyke en sigarett med tilsynelatende fatning samtidig. Svært beundringsverdig.

«Kødder du, Salt? Kødder du nå, så bruker jeg hornene dine som blomsterpinner!» Vaskebjørnen Pepper merket ikke at han entusiastisk røykte filter.

Elgen påpekte dette og fortsatte. «Nei, det er fakta-bakta, Bambo ... Au! Ok, ikke flere ordrim. Bambo er på vei hit med politiet i hælene, og han ville at vi skulle være klare dersom vi ville på stranden, et eller annet med hastverk!»

«Selvfølgelig har han hastverk om politiet er etter ham! Er du helt idiot?»

Salt våget ikke å svare. Han visste heller ikke svaret på spørsmålet.

Pepper tenkte et øyeblikk over det elgen hadde sagt. «Hvorfor i helsike er vi i det hele tatt i samme vennekrets som den soppen, kan du fortelle meg det?»

Salt åpnet munnen for å si sin mening om saken, men ombestemte seg. Han skjønnte at vaskebjørnen var i farlig humør, pluss at elgen var redd for at hans mening kanskje inneholdt ordrim.

«Alt jeg ber om er en rolig dag på stranden med lettkledder damer og sol, og hva skjer? Jo, en lamskalle av en ilder bestemmer seg ...»

Her avbrøt Pepper seg selv idet Granadaen til Bambo skrenset inn på torget. Samtidig knaste to biler sammen i rundkjøringen ved innkjørselen til torget.

Hutte begynte å gråte. Det er ikke alltid lett å innrømme at man har lav smerteterskel. Hutte så ikke hva han hadde kjørt på, men

det var iallfall en politimann med i den andre bilen, for denne krøp nå rundt på rundkjøringen med tydelige bevegelsesvansker. Hutte konstaterte at Volvoen nå kunne erklæres død. Han presset seg ut av vraket og skulle til å tørke vekk tårene, da han kom på hva som pleide å skje etter bilkrasj.

«Løp, politimann, løp for livet! Bilen kommer til å gå i luften!» Hutte spurtet forbi den forvirrede politimannen og gjentok ropet for sikkerhets skyld.

Hutte likte Hollywood, særlig filmer der biler sprenes i luften dersom en hjulkapsel faller av i en hårnålsving. Dette var ikke Hollywood, men Pelsheim, hvor eksploderende biler var mangelvare.

Vaskebjørnen Pepper strøk seg gjennom pelsen. Så tente han en ny sigarett og bannet. «Det er Hutte.»

Bambo kom ut av bilen for å se. «Applaus til Hutte, folkens!»

«Hutte-mutte-skutte,» kom det fra elgen, som i ren entusiasme hadde glemt Peppers formaninger.

«Jeg lover deg her og nå,» sa Pepper og skar tenner, «at neste gang du er full, betaler jeg en taxi for å kjøre deg til slakteriet. Enveisbillett.»

«Ro deg ned, Pepper,» sa Bambo trett. «Skal vi hente pandaen da, gutter, eller ... Vent litt, hvorfor løper han og veiver med armene?» Bambo myste mot rundkjøringen for å se bedre. «Og hvor skal han?» Bambo spørsmål fikk de to andre til å rette blikket mot den lille pandaen som nå kunne sees i fullt firsprang mot havnen. I helt gal retning.

«Jeg gir opp! Hører dere? Jeg gir opp!» Pepper satte seg inn i Bambo's Granada og slapp ut litt damp. Noe Granadaen også gjorde.

De to andre småjogget etter den sjokkskadde pandaen.

«Tror du vi kommer oss til stranden i dag, Bambo?» Elgen virket betenkt.

«Selvfølgelig,» svarte Bambo kortpustet. Hvor ble det av Hutte? «Det avhenger selvfølgelig av at vi finner ham igjen. Så du hvor han ble av?»

«Jepp. Han falt ned i den åpne kloakkummen der borte.»

«Selvfølgelig.»

Mørket senker seg over Pelsheim (midt på dagen)

«**V**ær hilset frue, vi leter etter en panda ved navn Hutte Meg Tu.» Line Soltvedt slapp en plankebit som tidligere hadde vært en del av det eksklusive gjerdet, og myste mot tre menn i grå kjortler. De var alle barberte på hodet og svært tynne.

Jeg er altså ikke den eneste som leter etter den lille demonrotta, tenkte hun. Blikket streifet ufrivillig over skrothaugen som en gang var rammen rundt hennes lykkelige hjem. Hun rynket pannen misbilligende mot den nærmeste mannen. I en snor rundt halsen hans hang tre par høneføtter. Hun kniste hånlig og la veloppdragent en hånd over munnen. Mest sannsynlig hadde pelsdotten Meg Tu irritert på seg disse sektnissene på en eller annen måte, men ingen skulle komme mellom henne og hevnen.

«Aldri hørt om denne Hutte, drukket litt mye altervin, eller?» Hun begynte å snu seg bort fra mennene, da den midterste hevet venstre hånd og mumlet utydelig. Line følte seg underlig lett i hodet. Merkelig. Hvorfor hadde hun ikke fortalt sannheten?

«Jeg prøver igjen; hvor er herr Meg Tu?»

«Han dro av gårde for en halv time siden, jeg vet ikke hvor, men mot Pelsheim.» Følelsen av å ville fortelle mer uten å vite noe mer, fikk svetten til å bryte fram over hele kroppen hennes. Så forsvant trangen til å hjelpe, like fort som den kom.

«Mange takk.» De tre mennene snudde seg og gikk rolig ut av hagen og oppover mot hovedveien. En av dem tittet på vrakrestene av gjerdet som lå langs veien og ristet på hodet.

Fru Soltvedt ga blaffen i pikeskoleoppdragelsen sin og rettet langfingeren etter ryggene deres.

* * * *

Etter å ha gjennomført Bambos cd-samling, ga Pepper opp. Han smelte igjen dashbordet og bannet iltert. Ildere lyttet bare til dritt. Kanskje han skulle lage en t-skjorte til ham med den inskripsjonen. Ilderen Bambo kunne prøve å være så kul han bare ville, men Shania Twain og Absolute Music? Tror ikke det, tenkte Pepper.

Pepper satt fortsatt i Bambos bil på torget i Pelsheim. Bambo og Salt hadde vært borte i over tjue minutter. Pepper kunne ikke skjønne hva som tok så lang tid. Hvor ble det av idiotene?

Solen stekte iherdig på Granadaen, og Pepper rullet ned vinduet for å kaste ut en halvruykt sigarett og samtidig slippe inn litt luft. Han skar grimaser til seg selv i sidespeilet. Han så for seg et utall lekkerbiskener løpe rundt på stranden i mer eller mindre skandaløse badedrakter mens han satt og kjederøkte i en Granada på et nesten folketomt torg. Til og med fjortisdama med jordbærvognen var borte. Hun hadde sikkert dratt på stranden og kledd av seg. Morten Harket! Morten Harket! Banningen hjalp litt. Han tente en ny sigarett og kakket aske på setet med vilje. Det hjalp også litt.

«Unnskyld, min herre, er De herr Pepper Bihf?»

Pepper skvatt til og mistet sigaretten på gulvet. Etter litt banning og romstering blant pedalene, vendte han seg mot noe som så ut som en skallet prest som ikke hadde fått middag hver dag. To lignende individer sto like bak.

«Jeg har ikke småpenger, er ikke interessert i å kjøpe noe, og nei, jeg er heller ikke på jakt etter meningen med livet. Pell dere vekk.» Pepper rettet blikket mot speilet og skar litt grimaser igjen. Selv ikke den som alltid fikk ham til å le, den hvor han skjelte med kun det ene øyet og vrenget leppene over tennene, hjalp på humøret. Pepper ble med ett oppmerksom på at de skallede raringene fortsatt sto der. Hvorfor gikk de ikke?

Så bredte en rar følelse seg i kroppen til vaskebjørnen. Han følte seg lett til sinns, avslappet og, for første gang i sitt liv; samarbeidsvillig.

«Er de herr Pepper Bihf?»

«Jepp.» Den deilige rusen forsvant.

Den magre presten som hadde snakket snudde seg mot de to bak og slo håndflatene sammen entusiastisk. «Takk de gode åndene! Vi har funnet herr Bihf! Men han er ikke Han Som Står Imot.» De to andre nikket svakt med brede smil da lederen igjen vendte seg mot Pepper. «Jeg er dromleder Moog. Det er en ære å møte deg, herr Bihf. Vær nå vennlig og stig ut av ståldyret og følg med oss. Du må være i tempelet i Ankh Mapur før klokkespillet ringer for andre gang. Mørket truer oss.»

«Sier du det. Mørket kan true så mye det vil. Jeg blåser faktisk i om det blir mørkt i Hankemur tempel, jeg skal på stranden. Hyggelig å prate med deg og sånn. Vel, egentlig ikke. Jeg må nesten si ha det bra fordi ...»

«Ankh Mapur tempel.»

«Det var det jeg sa, Hankemur.» Pepper vurderte å dra til denne tydelig sinnsforvirrede stakkaren. «Hei! Det er stygt å peke!»

Den deilige rusen kom tilbake, sterkere enn noen gang. Pepper svevde blant myke skyer av fryd og sukket henført mot taket i Granadaen. Han håpet dette ville vare en stund. I denne tilstanden ville han til og med holde ut skilpadden Jesper i mer enn fem minutter. Kanskje ti. Gjennom en blekgrå tåke så Pepper hånden sin åpne bildøren. Ikke i sine villeste fantasier hadde han trodd det ville være så deilig å bli bortført.

Hutte gispet og prøvde å orientere seg. Han kom fort fram til at plassen var kald, våt og illeluktende. Hutte skjønte derfor at han var enten i Bambos leilighet, eller i kloakken. Rottene langs de glinsende murveggene gjorde det tydelig at det måtte være kloakken. Hutte hadde liten erfaring med å falle ned i kloakker, og bestemte seg for å forlate den, for sikkerhets skyld.

Dekket av brunt slagg steg han ut av vannet og prøvde å riste

av seg det verste. Våt pels er ikke spesielt behagelig, og våt pels dekket av flytende avføring er rett og slett dritt. Hutte snudde seg ... og hylte lydløst.

En rotte på størrelse med en støvsuger slo irritert halen mot veggen som en pisk.

Hutte gurglet. «Fyttikatta, du må ha spist en del bæsje. Stikk av.» Hutte hadde lest et sted at rotter på linje med hunder, ikke måtte komme i tvil om hvem som var sjefen. Rotten smøg seg litt nærmere.

«Stikk!»

Det var vanskelig å vurdere i det svake lyset fra en tilsmusset taklampe, men Hutte begynte å få en mistanke om at denne rotten ikke hadde lest den samme boken. Han rygget tilgjort rolig bort fra beistet og så seg desperat rundt etter fluktveier.

Bak ham var det bare en endeløs tunnel med dårlig belysning. Foran ham lurte alle rotters mor, og etter hvert et halvt dusin andre velfødde eksemplarer, som riktignok holdt seg litt i bakgrunnen. Til sidene var det lite annet enn våt og kald mur. Forbannet!

Et godt stykke over ham kunne han skimte det første trinnet på en rusten stige som ledet tilbake til sommeren i Pelsheim. Rotten smøg seg enda litt nærmere. De små øynene lyste ondskapsfullt mot ham i halvmørket.

«Herr Rotte,» sa Hutte med skjelvende stemme. «La oss si at du lar meg gå. Da lover jeg å kaste ned en fruktkurv, hva sier du? Eller en kebab?» Hutte klynket lavt da rottens svar ble å minske avstanden dem imellom med ytterligere en rottelengde.

«Hei! Hutte! Hva med å droppe tullet og komme opp?» Bambo la seg bedre til rette over hullet og prøvde å beskytte seg mot sollyset med en labb.

«Salt og Pepper? Hjelp meg opp!» svarte kloakken.

«Nei, det er Bambo og Salt. Pepper sitter i bilen og venter.»

«Jeg tror han begynner å bli litt utålml...»

«Hjelp meg for heeeeeeeelsike!»

Oppe i dagen ved nedgangen til kloakken dyttet Salt til Bambo med en klov for å se bedre. Bambo dyttet tilbake. Salt dyttet så igjen. Bambo dyttet irritert tilbake.

Under seg kunne de høre usammenhengende hyling på minst to, tre språk. Plutselig ble det stille. Hyttes hyl hadde svingt innom hele frekvensskalaen, før det stilnet med noe som minnet om kvelning.

* * * *

Det gikk opp for Hutte at han igjen satt med slam opp til brystet. Lammet av skrekk hadde han rett og slett falt tilbake i slagget. Han tørket seg panisk rundt munnen og kjempet mot trangen til å spy brutalt. Han telte kjapt etter på fingrene og kom til at han faktisk hadde hatt to nær-døden-opplevelser på under ett kvarter. Og enda en for en halvtime siden. Det fikk holde.

Av en eller annen grunn var alle rottene borte. Hutte reiste seg og klappet seg selv på skulderen for å ha taklet situasjonen som en panda. Han snudde seg igjen for å være på den sikre siden.

I enden av tunnelen sto en bemerkelsesverdig liten mann kledd helt i svart. En liten skummel mann.

Hutte gryntet, det var da voldsomt for en aktivitet det var i kloakken i Pelsheim. Rotter var greit nok, men dverger?

Så begynte mannen å gå mot Hutte, sakte og taktfast. En vid hette skjulte ansiktet til nykommeren, og på hver side av den kortvokste stakk to små metalliske gjenstander opp av vannet. De fulgte raringen som små ubåter med periskopene oppe.

Hutte tittet opp mot vennene sine igjen. «Okay! Denne gangen kødder jeg så lite som overhodet mulig. *Få meg opp!*»

Lett knisende bøyde Salt og Bambo seg over hullet igjen. «Hva er egentlig problemet? Stigen er rusten, men du veier da heller ikke mer enn en middels gymbag, klatre opp da vel!» Bambo tittet meggetsigende på Salt og himlet med øynene.

«Det er jo det som er problemet! Jeg når ikke stigen! En gal dverg er på vei hit for å ta meg, og han har med seg mini-ubåter!» Hutte pustet inn og ut, fast bestemt på å ikke besvime.

Bambo tittet på Salt. Mini-ubåter? Ord ble fattige. Bambo nikket mot et hoppetau som stakk ut av en søppelbøtte ved siden av Salt. Elgen Salt så seg rundt og gliste forsiktig. Bambo sukket tungt. «Reis deg, Salt. Sett en klov foran den andre, og hent det hoppetauet der borte.»

Salt gjorde akkurat det, og sammen slapp de hoppetau-enden ned i kloakken.

Hutte rygget ubevisst etter hvert som den lille mannen i svart nærmet seg sakte men sikkert, akkurat som superrotten. Mannen nådde et punkt i tunnellen med grunnere vann, og da så Hutte at det han først trodde var periskopet på miniubåter, nå så mer ut som jernbeslåtte fuglehoder. Hønehoder. Over seg hørte han noe slå mot stigen.

Enden på hoppetauet nådde nesten nøyaktig like langt som stigen. Han ropte at de måtte klatre litt ned på stigen for at han skulle nå det. Etter litt misfornøyd mumling fra oven begynte plasttauet, som Hutte mente livet hans hang i, å senke seg. Et blikk mot dvergen i svart fikk Hutte til å krympe seg i skrekk.

Mannen sto nå helt i ro på grunt vann. På hver side av ham sto to dryppende høner i rustning. De var totaldekket av metall, utenom på beina. Hutte hvisket en bønn til alle trosretninger han kom på pluss et par han selv laget i farten. Fire par røde øyne lyste mot ham i halvmørket, og som på signal begynte alle fire å sparke bakover med klørne som okser på arenaen. Skarpe skrapelyder laget ekko i den mørke tunnelen.

Hutte begynte å frykte at han aldri igjen skulle ligge på stranden og se på lekkerbiskener han ikke hadde kjangs på.

«Hører du hva Hutte sier?» Salt stakk mulen ned i hullet for å høre bedre.

Bambo klatret ned et trinn til og bannet stille. «Pysen klynker som en kattunge og maser om at dersom jeg ikke senker hoppetauet mer innen kort tid, blir han panda-lapskaus, akkurat som om kloakken inneholder noe farligere enn kakerlakker.» Bambo sukket. «Mest sannsynlig har han viklet dopapir rundt halen og prøver å gjøre seg interessant. Jeg prøver å forklare ham at politiet sikkert snart begynner å lete etter eieren av en knust Volvo, men nei, det er visst ikke så viktig. Hvor mye tau trenger han egentlig?»

Litt til, tenkte Hutte skjelvende og prøvde å holde øye med hoppetauet og hønene samtidig. Da hveste dvergen noe, og slo armene ut til siden. Hutte la merke til at den svartkledde bare hadde to fingre på hver hånd.

Hønene sluttet straks å skrape med klørne, og senket seg mot gulvet som for å ruge. Sakte førte dvergen armene mot hetten og dro den bort fra ansiktet. Hutte ble tørr i munnen. Dvergen var blek, nesten helt hvit, som om han aldri hadde sett dagslys. Han hadde ingen nese, bare et ovalt hull over en leppeløs munn. Det verste var likevel øynene. De var dyprøde, som hønenes, og små som tegnestiftthoder. I noen lange sekunder bare så Hutte og dvergen på hverandre.

«Meeeg Tuuuu?» hveste dvergen høyt.

«Heisann. Er det din kloakk?» ropte Hutte tilbake. Høflighet kunne da ikke skade?

Som en aggressiv dirigent slo dvergen armene forover og hodet bakover. I en bevegelse hevet alle hønene seg fra det grunne vannet og skjøt fart mot Hutte. Dvergen sto urørlig i samme stilling mens stråler av vann iblandet murbiter sprutet forbi ham på begge sider.

Hutte skrek skingrende og kastet seg mot det dinglende tauet.

Han fikk så vidt tak med en liten pandalabb. Under ham strøk hønene forbi i voldsom fart, og kjølvannet dusjet ham i stinkende kloakk og løsklorte murbiter. Lufttrykket fra de akselererende stålbeistene gjorde at Hutte svaiet voldsomt fram og tilbake i enden av hoppetauet. Han kikket forskrekket ned på kloakkvannet som plasket mot tunnellveggene. Hønene hadde tilbakelagt en avstand på sytti, åtti meter på et par sekunder. Rekorden min på seksti-meteren er ni komma fem, tenkte han panisk. Hutte pustet som om han skulle føde, og prøvde å ta seg sammen.

Et øyeblikk senere ble tunnelen rystet av et voldsomt smell som ga Hutte ytterligere en dusj, denne gang av murpuss og insekter fra taket. Hønene hadde tydeligvis nådd enden av rullebanen. Smellet måtte ha kommet som en overraskelse på Bambo og Salt også, for i neste øyeblikk plasket Hutte ned i kloakken igjen, sammen med hoppetauet.

Hutte klorte seg febrilsk rundt for å se etter dvergen. Lettet konstaterte han at det sortkledde lille svinet var like fraværende som en logisk forklaring på det som nettopp hadde skjedd.

Line Soltvedt åpnet døren til mannens hjemmekontor og skar grimaser av spritdunsten som slo mot henne. Hun var fullstendig klar over at menn med makt og posisjon likte en stiv drink i ny og ne, men hun tvilte på at doktor Kit Soltvedts entusiasme for polvarer var gjennomsnittlig. Men, men.

«Kast fra deg tåteflasken, Kit, det er på tide å gjøre noe med naboen, det har gått for langt! Du så hva pandaen gjorde med gjerdet og hagen, ikke sant? Hva skal jeg si til de andre legefruene som tror det blir hagefest i morgen?»

Kit satte fra seg bestevennen Drittfugl og spritflasken, den andre bestevennen, på skrivebordet. Drittfugl, utstoppet, og dermed i mangel av en falks eleganse og balanse, falt over på siden og veltet en lampe i tillegg til den nevnte spritflasken.

«Fy schkam, Drittfugl!»

«Kit! Hører du hva jeg sier?»

«Schlemme Drittfugl.»

«Kit!»

Doktor Soltvedt, ingen smart mann, men heller ikke støkk dum, vendte seg mot sin kone. Det vil si, han så henne ikke spesielt klart, men forsøkte å vende seg i retningen lyden kom fra.

«Hva er det veenneeeen?»

«Fra nå av, og til vi tar knekken på hyssingballen som bor ved siden av oss, er du avholdsmann. Det betyr null alkohol, dersom hjernen din har problemer med å skjønne hva jeg sier. Null og niks. Er du motivert nå?»

Line la merke til at Kit ikke akkurat var på sitt mest attraktive når han tenkte på sprenng. Det så da ut som han bare hadde ett øyenbryn.

Kit bleknet da han endelig skjønte hva hun sa. «Øh, kaffe.»

«Fint vennen, sånn skal det være,» sa hun.

Kit satte Drittfugl forsiktig på plass igjen på skrivebordet, før han vaklet mot kjøkkenet og kaffetrakteren. Line plukket opp spritflasken og fulgte etter. Hun skulle vise den lille pandaen hva det ville si å trøble med Line Soltvedt. Pelsdyret skulle få så det holdt. Tanken varmet henne, og Line smilte gjennom sinnet.

På kjøkkenet helte hun spriten i vasken og smilte fornøyd til sitt eget speilbilde i vinduet. Hun kom fram til at det var forskjell på bare å være fornøyd med seg selv, og på hvordan *hun* følte seg. En som var fornøyd, var jo ikke mer enn akkurat det; fornøyd. Line så på seg selv som verdens vakreste, og mange ville nok nikket bifallende til den konklusjonen. Hun hadde nå et slikt øyeblikk, hvor hun elsket seg selv, ikke bare høyere enn alle andre, men intenst som en hvitglødende flamme. Hun strøk hånden kjærlende på magen, over brystene og til slutt over leppene.

Følelsene forandret seg fort til hat igjen. Pandaen lå tynt an. Line var motivert av hevn, og Kit, innen kort tid, motivert av abstinens.

Speilbildet ble med ett forstyrret av en merkelig gjeng. Line blunket forvirret og bøyde seg over vasken for å se nærmere. Hva i alle dager?

«Kit?»

«Øff.»

«Hva har skjedd med dette nabolaget?»

«Øff?»

«Kom og se!» Hun vinket ham til seg uten å snu seg fra vinduet. «Én ting er den loppebefengte pandaen, en annen ting er disse kappekledde dørselgere med hønefot-smykker. Men se på de der!» Line Soltvedt pekte på to små, svartkledde dverger som spaserte forbi forsiden av huset. Enda flere kapper? I denne varmen? Hun myste mot noe som hoppet og spratt blant mennene. Beksvarte høner i rustning? De gikk rett mot pandaens skur med bestemte skritt.

Kit gryntet likegyldig og styrtet i seg en stor kopp nytrukket svart kaffe på amatørrens vis.

«Slutt med den hylingen, Kit,» mumlet Line. «Og tørk opp kaffesølet etter deg. Jeg går og ser hva de vil.»

Kit begynte å gli fra side til side i kaffedammen på gulvet, som en skøyteløper med stive lår.

Line Soltvedt skar grimaser mot taket. «Nei, elskling, man bruker ikke sokkene sine som gulvklut.»

«Øff.»

Line forlot kjøkkenet med dype tankerynker i det pene ansiktet. Kunne et sirkus ha kommet til byen kanskje? Det ville i så fall forklare den voldsomme interessen for små, gale pandaer i det siste. På vei ut plukket hun ned riflen fra veggen for sikkerhets skyld. Man kunne jo aldri være for forsiktig nå til dags. Vrakhaugen foran huset talte hennes sak. Etter å ha ladet riflen med kjærlige, dvelende bevegelser, åpnet hun døren og marsjerte rakygget ut med det lange håret flagrende etter seg som en blond kappe.

Lyden av inngangsdøren som dundret mot en hagestol, fikk de svartkledde til å stoppe opp. De snudde seg og stilte seg urørlige rett utenfor inngangen til hagen og så på henne. Hun trodde i hvert fall at de så mot henne, ansiktene var dekket av vide nattsvarte hetter. Åtte høner spratt rundt dem på alle kanter og kaklet

frenetisk. Mennene var så små at hønene så store ut. Line lukket døren etter seg og lot løpet på riflen hvile liksom tilfeldig i retning sirkusgjengen. Kodak-moment, tenkte hun hånlig.

Den ene av dvergene slo ut med en hånd, og alle hønene sluttet øyeblikkelig å hoppe rundt. De stilte seg på to linjer, fire på hver side av dvergene. Vendt mot Line. Trodde pygmeene at hun var redd høner? Hønene senket seg sakte mot bakken. Hva skulle de gjøre? Legge egg? Line fnyste og tok ladegrep. Hårene på armene hennes reiste seg da en patron gled inn i det godt oljete kammeret. Hun pustet tungt og slapp ut et lite stønn. Jeg elsker våpen, tenkte hun gjennom en lett tåke av vellyst.

Den utadvendte av de to dvergene hveste ett eller annet til henne.

«Du må snakke høyere, småen,» svarte hun foraktelig.

«Meeeg Tuuuu...»

«Aldri hørt om ham.» Hva hadde egentlig pandaen rotet seg bort i? Først de underlige prestene med hønemykkene, og nå denne lille uforskammede gnomen.

«Haaaaaaaam?»

Line rynket på nesen. Verbalt utmanøvrert av en dverg. Endring av taktikk var på sin plass. «Ser dere veien dere kom fra?»

Hun pekte, de snudde seg.

«Bra. Pell dere tilbake der dere kom fra, før jeg lager luftehull i kjolene deres. Store luftehull.»

Line var tilfreds med trusselen, men ikke med reaksjonen. Mennene sto fortsatt helt stille. De svarte metallhønene fulgte hver bevegelse hun gjorde med små røde øyne. «Jeg teller til tre, okay?» Hun rettet våpenet mot dvergen som snakket og presset lett mot avtrekkeren.

«En ...»

Nevnte dverg trakk hetten bakover med en hånd og rettet en dirrende finger mot henne med den andre.

«To ...»

Line gispet da en av hønene spant en dyp fure i grusen og suste mot henne. Ingenting kunne bevege seg så fort!

«Treeeeeeeeee!» Hun rygget i panikk og rettet riflen mot den avanserende høna. Det voldsomme smellet fra riflen overdøvde ikke lyden av det voldsomme brakket som oppsto da kulen traff høna. I sakte film så hun fjærkreet fly rundt og rundt i en slak bue bort fra henne, over dvergene, fortsette over grusveien, for så å slå av en takstein på pandaens skur og forsvinne mellom noen greiner. Sint kakling overdøvde høylytt klaging fra de opprinnelige beboerne av buskaset. En håndfull spurver flyktet fornærmet.

At hun traff turbohøna, så Line på som et mirakel, intet mindre, men høna var tydeligvis fortsatt i live. Hvordan kunne det lille fjærkreet ha overlevd et direkte treff? Stikkende smerter i ryggen fortalte henne at hun nok en gang hadde undervurdert kraften i våpenet. Heldigvis var døren bak henne en solid konstruksjon. Line så mot dvergene, og prøvde fortvilt å kare seg på beina.

De svartkledde dvergene snudde seg og så mot buskaset, der den uheldige høna ennå ikke hadde helt kontroll på opp og ned. Line kjempet febrilsk med å ta nytt ladegrep, men stikkende smerter i hånden gjorde henne oppmerksom på at den muligens var brukket.

Skrekkslagen så hun dvergene virvle tilbake mot henne med de flagrende kappene rundt seg. Line skrek og røsket i ladearmen alt hun kunne. Den rikket seg ikke. Hun klorte mot treplankene under seg for å komme seg unna, mens dvergene brølte av raseri. Røde stråler sto ut av øynene deres mot den blå himmelen. Luftten rundt smådjevlelene knitret energisk i takt med Lines klynk. Smertene fra den skadede hånden gjorde henne kvalm og groggy, men hun krøp videre. Hun krøp for livet, hun krøp for fremtidige hagefester, og hun krøp for i fremtiden å sette kuler i disse svartkledde pygmeene. Men mest av alt krøp hun for å være i stand til å torturere Hutte Meg Tu lenge og omstendelig.

Syv svarte høner i rustning spylte grus helt opp på taket av Huttes skur.

Tretti meter igjen.

Line krabbet for full maskin langs verandaen foran huset og

skalv av skrekk. Hun så at hun ikke ville komme seg unna i tide og satset alt på ett kort.

Tjue meter igjen.

I vill panikk rullet Line seg over på ryggen og satte seg opp. Uten å våge å se mot hønene, dro hun i ladearmen på riflen så hardt at hun kunne høre det knase i den skadede hånden. Hun gyste av fryd idet ladearmen gled bakover med en deilig metallisk skrapelyd. Patronen gled inn i kammeret uten motstand.

Ti meter igjen.

Samtidig som hun satte kolben mot magen og klemte inn avtrekkeren, braste metallhønene inn i huset med et øredøvende brak.

Line ble sendt langs husets forside av rekylkraften, med ryggen først. Hønene prøvde forgjeves å endre kurs. Der hun et øyeblikk tidligere hadde sittet, kunne hun nå se en fontene av trefliser, mur og glass sprute til værs idet hønene ga full gass inn i huset. Line strakte armene ut til siden og prøvde desperat å senke farten rekylkraften hadde gitt henne. Ikke lett med silkebukser på vanntett uteparkett.

Nå dør jeg, tenkte Line Soltvedt. Mer rakk hun ikke å tenke før hun brakk gjerdet ved enden av verandaen rett av. Det siste hun hørte da hun rullet bortover plenen, var lyden av metall mot knasende tre. Så ble alt svart.

* * * *

Kit Soltvedt hatet kaffe. Det smakte vondt, luktet vondt, og motvirket alkoholens glade rus. I tillegg kunne man skade seg til dels alvorlig dersom man inntok giften umiddelbart etter trakting. Kit kjærtegnet den ømme ganen forsiktig med tungen.

Slik han så det, var pandaen egentlig ikke så verst. Han skjønte ikke hvorfor Line laget så mye oppstyr. Men han visste også bedre enn å motsi henne. Drittfugl likte forresten også naboen. Det hadde Drittfugl avslørt for ikke mer enn ti minutter siden. Pandaen Meg Tu hadde nemlig en gang pratet både med Kit og Dritt-

fugl i hagen uten å le, noe Line som regel gjorde. Like fullt, der-
som Line sa at pandaen måtte dø for at Kit skulle få drikke litt
igjen, ja da måtte pandaen dø. Dette var Drittfugl også enig i. Kit
og Drittfugl var ganske samkjørte.

Kit helte i en ny kopp kaffe med en nesten stødig hånd og
skulle til å sette den til leppene, da den velkjente lyden av en Re-
mington-rifle fikk både ham og huset til å skvette. Kit hylte mot
taket med kaffe dryppende fra haken. Han danset vekselvis på
høyre og venstre fot mens han skrudde vannet på full styrke og
stakk ansiktet under den kalde strømmen. Nå var det vann som
dryppet fra haken. Kit pustet tungt og helte kaffe i en ny kopp.
Han håpet at årsaken til skytingen var det at pandaen hadde kom-
met hjem, for det han trengte nå, mer enn alt annet, var en vok-
sen drink. Da han igjen satte koppen til munnen, ristet hele huset
voldsomt, nesten som om noen kjørte en bulldoser gjennom inn-
gangsdøren. Knuselydene kom nærmere med høy fart. Kit snudde
seg mot kilden til alt bråket og hylte til Drittfugl da syv små me-
talldyr knuste seg inn på kjøkkenet. Kaffe sprutet overalt og fyl-
keslegen hinket rundt på ett bein for å unngå faren. Kit rakk bare
å registrere at en av hønene strøk langs foten hans, før vandalene
med et øredøvende brak knuste seg gjennom den bakre kjøkken-
veggen og ut i skogen bak huset. En sky av støv la seg etter hvert
på gulvet, og Kit kunne se syv hull inn mot kjøkkenet og syv ut
mot skogen.

En av grunnene til at Kit hadde kjøpt hus på Fredly, var å
unngå mas. Dette var mas. Et øyeblikk senere bikket bakveggen
knirkende utover, før den resignert klappet sammen som ett vått
papirark.

«Øff.»

Fortsatt stående på én fot tok Kit en overdreven sup av kaffe-
koppen og klødde seg litt på den skoldete haken. Line kunne si
hva hun ville, nå var det på tide med en drink.

Så falt taket ned på ham.

Dromene ordner opp

«Jaja, jeg tror deg, Hutte, kom nå!» Ilderen Bambo dro i den illsinte pandaen for å komme seg videre. Etter en lengre diskusjon om hvor sannsynlig det var at onde dverger trente opp høner til å gå med ringbrynje, hadde Bambo og Salt til slutt blitt enige om å føye Hutte.

«Å, stapp en høne i nesa, Bambo!» hylte Hutte. «Jeg ser på deg at du tror jeg har mistet det lille taket jeg hadde på virkeligheten.» Pandaen knyttet nevene og nektet å rikke seg en centimeter. «Hvordan forklarer du smellet da, ilderen-som-vet-alt? Smellet som fikk deg til å slippe meg ned i verdens største sjø av bæsje?»

Bambo mumlet for seg selv, uten egentlig å svare.

Salt tok over mikrofonen. «Høne-føne.»

«Hold kjeft, Salt!»

Gjengen begynte å gå igjen. En titt på klokken lovt ikke godt for operasjon lekkerbiskener på stranden.

Bambo rotet rundt i armyshortsen sin. «Noen som har fyr?»

«Ja.» Hutte dro fram en fyrstikkeske fra den møkkete piratbuksen sin. Alle tre gren på nesen av slagget som skvulpet ut da den ble åpnet.

Bambo ba de to andre raske seg tilbake til Pepper i Granadaen og forklare hva som hadde hendt. «Jeg kjøper en lighter i ekspressfart, møter dere, og så stikker vi. Ikke glem at politiet sikkert kommer snart. De lurar nok på hvorfor en av bilene deres står knust i rundkjøringen. Jeg driter i om det begynner å bli sent, på stranden skal vi. Okay?»

«Burde vi ikke si fra til politiet at det bor en psykopat i klokken?» spurte Hutte surt.

«Vi har ikke tid. Det blir bare masse mas. Er du sugen på å

sitte i avhør i sommervarmen, Hutte? Samtidig som jeg og resten av gjengen drikker øl på stranden?»

«Men bilen er registrert på meg, Bambo!» Hutte så ut til å ville sette seg ned i resignasjon.

Bambo dro ham videre. «Si at den ble stjålet. Si at du ikke kjørte. Politimannen så ganske omtåket ut, han så deg sikkert ikke engang.»

«Du da?» sa Salt lavt.

«Jeg kommer på noe,» mumlet Bambo. Han følte ikke for å gjenoppta diskusjonen med politimannen med det første. «Jeg får tak i en lighter i full fart. Sørg for at bilen har motoren i gang.»

Hutte mumlet surt. Sammen med Salt begynte han å småjogge mot torget, bort fra Bambo.

Bambo fomlet i lommene etter småpenger og kastet et blikk mot klokketårnet på rådhuset. «Forbannet,» sukket han og satte kursen mot Mohammeds Fukt og Tobakk.

* * * *

Uten kondis ble småjoggingen til Hutte og Salt fort til spasering i sommervarmen.

«Du lukter egentlig ikke så ille, Hutte, mer som en bonde etter jobb. Det lukter norsk trygghet.»

«Hold munn. Selv om jeg er en glad og optimistisk fyr, tar pesimismen snart overhånd. Er du klar over hvilken drittdag dette har vært? Bokstavelig talt? Først moste jeg hagen til naboen, så ...»

«Du moste hva for noe?»

«Ikke avbryt meg, jeg har skarpe tenner, tror du at du vil se kul ut med kun ett horn?»

«Sorry.»

«Som jeg sa, jeg moste hagen til Posh-Spice, ikke med vilje selvfølgelig. Da jeg ...»

«Hæ?»

«Line Soltvedt! Kan du være så snill å ikke avbryte meg?»

«Sorry.»

«Da jeg prøvde å si unnskyld, skjøt hun etter meg med det største geværet jeg noen gang har sett! Volvoen så ut som en nettingstrømpe før jeg kom unna. Litt etterpå moste jeg en politibil. Er du klar over hvor mange ganger jeg nesten har lagt inn årene i dag? Jeg vurderer å få meg en ferdig gravert gravstein uten dato.»

«Det hadde jo vært litt stilig uansett, litt sånn ekstremsport liksom.»

«Hysj! Så falt jeg ned i kloakken og møtte en ond, gotisk dverg. Tilfeldigvis en som driver han med oppdrett av psykohe-ner!»

«Eh, ja, hønene ja ...»

«De hønene akselererte som hissige jagerfly!» Hutte skulte på Salt. «Du tror meg, ikke sant?»

«Joda.»

«Bra. Kompiser tror på hverandre.»

Dette ga Salt mye å tenke på, og fordi Hutte ikke var interessert i å prate mer, ble de gående i stillhet det siste stykket før de rundet hjørnet ved en kebab-sjappe og så bilen til Bambo.

Det var først nå det slo Hutte at den ene vanvittige episoden etter den andre hadde skjedd denne dagen. Han savnet å kjede seg. «Salt, hvorfor i ... Hvorfor tusler Pepper etter de tre prestene som en hund i bånd?»

«Skal vi spørre?»

Pepper kniste for seg selv. Han skulle aldri mer være frekk mot prester, dette var jo helt nydelig. Dersom det var slik det følte å være frelst, skulle han jammen anbefale det til alle og enhver.

Et sted til venstre for ham lød en høy, melodios røst. Den minste lyd ble vakker musikk i himmeltåken han befant seg i. Med ett ble han klar over at det var noe kjent med de som sang til ham.

«Er du blitt gal, Pepper?» Hutte fektet med armene.

Pepper lurte litt på hvorfor Hutte var dekket av størknet bæsj, men lot det være. «Nei, jeg har blitt kristen, og det er dei-

lig, vil dere prøve? Dere, mine beste venner i hele vide verden?»
Hutte og Salt lot kjevene bli diktert av gravitasjonen.

De tre kjortelklede kom tilbake for å hente Pepper. «Ved kuleleserens skallede hode!» sa den ene tydelig forbauset. «Er ikke dere Hutte Meg Tu og Salt Ehfan?» Den midterste munken trådte lamslått, men merkelig nok også lettet, fram fra de andre to.

«Ikke si noe, elg, her er det noe som ikke stemmer.» Hutte la armene i kors og tappet med den ene foten.

Salt så forvirret på Hutte. «Men det stemmer jo det, Hutte. Vi er jo Salt Ehfan og Hutte Meg Tu. Jeg er Salt og du er Hutte.»

Hutte stønnet og la den ene labben over øynene.

«Ikke vær redd,» fortsatte den radmagre munken. «Jeg er dromleder Moog, og dette er mine to kolleger, drom Los og drom Math. Vi har nettopp forklart deres noe motvillige venn, herr Bihf, at dere må følge med oss til tempelet i Ankh Mapur snarest. Hele verdens skjebne hviler på deres skuldrer. Vi vil helst ikke tvinge dere, men dere har egentlig ikke noe valg, saken er for viktig. Den onde Lord Kor leter kanskje etter dere i dette øyeblikk og ...»

«Lord Kor? Er han liten, svartkledd og stygg? Har han masser av stålhøner på laget sitt?» Hutte tok tak i kjortelen til mannen som kalte seg Moog og klynket.

«Da er det i gang,» hvisket Moog stille. Så stirret han alvorlig på Hutte. «Nei, det var ikke Kor, det var en av hans løpegutter, en mørkemann.» Moog så tankefull ut.

«Ser du, Salt? Jeg løy ikke, psykodvergen finnes, hah!» Hutte så triumferende på elgen.

«Jeg hadde en mistanke om at Kor var på sporet,» sa Moog og stirret intenst rundt seg.

«Tore på Sporet?» Salt så forvirret ut. «Er han også innblandet i dette?»

Moog så like forvirret ut. «Nei, Kor er på sporet. Se på deg selv som en meget heldig mann, Meg Tu, få overlever et møte med strids-hønene uten å være utstyrt med hønøkølle.» Moog klappet Pepper forsiktig på skulderen. «Ikke vær redd for at vi har skadet deres venn på noen måte. Han måtte bare hjelpes av drømmemagi for å

bli med. Som jeg sa til herr Bihf, vi har dårlig tid og må dra med en gang. Kommer dere frivillig?» Moog smilte vennlig mot Hutte og Salt.

«Hønekøller? Drømmemagi?»

«Det forklarer vi på veien til Ankh Mapur, kom nå.»

«Hvor?»

«Ankh Mapur.»

«Niks.» Hutte tok saken i egne hender.

Los og Math gjorde et tegn mot Hutte og Salt.

Pandaen hørte Salt stønne fornøyd ved siden av seg. «Kom igjen, Salt,» hvisket Hutte. «Vi henter Bambo og banker gørra ut av disse vaskebjørn-napperne.»

«Kan ikke, Hutte, jeg tror jeg også har blitt kristen. Det er veldig deilig, du burde prøve.» Salt sukket henført mot Moog.

Hutte stirret sjokkert på de tre munkene. Magikere?

«Meg Tu er Han Som Står Imot,» sa Moog, og stakk hånden inn under kjortelen. Ut kom en baseballkølle med ståltupp.

Torget var nesten folketomt, men de få som ruslet rundt der begynte å bevege seg i vide buer utenom gjengen midt på torget. Lukten av bråk brer seg fort. Lukten av bæsje også.

Hutte bestemte seg for ikke å vente og se hva Moog ville bruke det rare våpenet til. Han flyktet så fort den stive pelsen hans til. Salt og Pepper kunne reddes senere, Bambo visste sikkert hva de skulle gjøre.

«Vent!» Moogs rop ga Hutte ekstra hestekrefter. I vill flukt nesten fløy Hutte av gårde over torget. På hjørnet av kebabsjappen så Hutte seg tilbake, for å se om Moog kom etter. Lettet konstaterte han at Moog ikke hadde flyttet seg en meter. Før Hutte rakk å vende blikket forover igjen, løp han på noe lite og hardt som sendte ham rett inn i en busk ved siden av bygningen. Hutte spyttet irritert ut noen blomster og vred seg i smerte.

Buktingen på bakken forandret seg til panisk krabbing da mørkemannen, det lille og harde Hutte hadde løpt på, satte seg på huk foran busken. Kanten på mørkemannens svarte kappe var gjennomvåt av kloakk.

«Meeeeeg Tuuuu ...»

Hutte klarte først ikke å bestemme seg for hvor han skulle flykte, men kom kjapt til at Moog kanskje ville tilby beskyttelse i bytte mot frivillig kidnapping. Han spratt opp og flyktet tilbake rundt hjørnet, tett forfulgt av en illeluktende mørkemann og fire kablende stridshøner dekket av grums. Hutte så desperat etter noe hardt å gjemme seg bak, men med tanke på at stridshønene tydeligvis hadde overlevd møtet med veggen i kloakken uten en ripe, droppet han den ideen. Løping fikk holde foreløpig.

Bak ham stoppet mørkemannen opp og signaliserte hønene ut på linje. Et bestemt håndsignal sendte dem av gårde så asfaltbiter, tomme røykpakker og tyggisklyser haglet mot vinduet på Pelsheim Kebabstue.

Hutte hylte mot Moog for å få oppmerksomheten hans, samtidig som han, vill i blikket, skannet omgivelsene etter provisorisk trygghet. Voldsomme skrapelyder ved kebabsjappen minnet Hutte om at han ikke hadde god tid. Med hjertet pumpende på høygir løp han mot et huskestativ midt på torget, rett ved siden av Bambos parkerte Granada. Den lille pandahjernen satset alt på at det var mulig å dekke avstanden og nå opp til tverrstangen, før hønene fra helvete nådde toppfart.

Uten å snu seg hoppet Hutte mot stativet og kravlet i luften for å tjene noen centimeter. Han feilberegnet og grep i stedet tak i den ene kjettingen som hang ned mot huskesetene. Akkurat da passerte hønene under ham, den ytterste på hver side traff beina på huskestativet med kraft nok til å klappe det sammen som en bok og sende det i bane over torget. Piloten på huskestativet, Hutte, hylte hele veien ned, og sluttet ikke å hyle før huskestativet braste gjennom vinduet til en skobutikk.

Vaskebjørnen Pepper våknet fra den søte drømmetilværelsen med et rykk. «Salt? Hvor kom du fra?»

«Hysj! Moog skal ta knekken på noen slemme høner som plager Hutte.»

«Moog? Høner?»

Før Salt kunne utdype situasjonen for Pepper, steg han og Pepper til værs og ble hengende noen meter over bakken. Under dem spredte dromene seg ut i en løs vifteform og gjorde seg klar til å møte noe som for Pepper så ut som grå metallbatter som beveget seg unaturlig fort. De tre kjortelkledd stilte seg med siden mot hønene, og med to hender holdt de hver sin baseballkølle.

Mannen i midten holdt sin med bare én hånd, den andre var rettet opp mot de to som svedde i løse luften. Alle dromene flyttet vekten vekslende fra bein til bein.

«Eh ... Salt? Jeg kan egentlig ikke fly.» Pepper var blitt grønn i ansiktet.

«Ikke jeg heller, men Moog er magiker,» forklarte Salt og gliste.

«Akkurat.» Pepper prøvde å ikke kaste opp.

Ved kebabsjappen, cirka hundre meter unna, kunne de se den lille svartkledd dvergen fekte med armene. Som om hønene så bevegelsen, sakk den ene litt akterut og la seg bak den midterste, uten at prosesjonen mistet fart. Moog kvalte en ed, og ropte en ordre til Los og Math. Alle tre begynte da å løpe sakte i en stor ring under Pepper og Salt, mens de viftet prøvende med køllene. Pepper skjønte hvorfor dromen bannet; de kunne bare slå til en høne hver. Høna som lå bak de andre, kunne velge sitt mål før noen av mennene rakk å svinge køllen igjen. Metalltuppene på køllene begynte gradvis å gløde rødere og rødere etter hvert som hønene nærmet seg. Pepper holdt pusten de siste meterne.

Braket av metallkølle mot metallhøne badet Pelsheim torg i knust glass. Hvert eneste vindu rundt hele torget sprakk av sjokkbølgen, og hylende tilskuere løp livredde mot sidegatene. Salt kjente øyeeplene bli presset inn i hodet av trykket og knep øynene fort igjen. Så var trykket borte.

Pepper stirret forvirret på tre flate høner som suste mot en bygning bak dvergen langt borte. Ikke vanlige høner, greit, men heller ikke vanlige baseballkøller. Hver høne så ut til å slippe ut rød eksos. Hvordan kunne noe så lite blø så mye? Pepper la en skjelvende hånd på pannen. Den var våt av hønneblod. Pelsen var også

blodflekket her og der. Jamring fra bakken tvang Pepper til å rette oppmerksomheten mot presten Los. Den magre mannen blødde som en gris og dekket magen med begge hendene.

Det var ikke bare høneblod som dryppet fra ham og Salt. Pepper spydde så ørene flagret.

Den siste høna snudde et stykke bak dem og suste langs husveggene i en vid bue utenom Moog og de to andre prestene. Stålet som omgav hønekroppen glinset blodrødt i ettermiddagssolen. Ved kebabsjappen fektet mørkemannen mot himmelen.

Moog bannet, slapp køllen i bakken og trakk hånden vekk fra Pepper og Salt, som uten forvarsel tumlet rett i asfalten.

«Hva i hels...» begynte Pepper.

«Stille! Jeg trenger alle kreftene mine til dette. Han trekker seg tilbake!» Moog flettet fingrene som om han skulle be, og strakte armene ut foran seg mot mørkemannen.

Math trakk seg unna Moog og dro med seg en sprellende Pepper. Salt vaklet etter for egen maskin. Pepper kunne se mørkemannen løpe med korte stive skritt mot sikkerheten bak hushjørnet med den siste stridshøna hoppende bak.

Strømmer av svette rant nedover ansiktet til Moog idet en klarblå stråle tykk som en halvbrukt dorull skjøt ut fra de sammenfiltrede fingrene hans. Et øyeblikk senere ble hele hushjørnet pulverisert av en rystende eksplosjon som dekket bygningen i støv. Moog dro pusten i tunge gulp av påkjenningen og satte seg skjelvende på bakken. Math løp mot butikkvinduet der restene av Huttes huskestativ stakk ut.

«Fire stridshøner ... Dette må Ankh Mapur få vite,» mumlet Moog til seg selv.

«Hæ?» kom det fra Pepper.

«Senere. Nå må vi finne den siste vennen deres,» sa Moog uten å ta øynene fra støvskyen.

«Øh ... Bambo er i en kiosk rett bak den bygningen du blåste i luften,» sa Salt med tårer i øynene.

«Kan noen fortelle meg hva i helsike som foregår?» Pepper stilte seg foran Moog med armene i kors.

«Senere.» Moog reiste seg, dyttet Pepper til side og begynte å gå mot støvskyen. «Dere kan hjelpe drom Math med pandaen, og be til alle guder at han overlevde flyturen med huskestativet, ellers er alt slutt.» Moogs tidligere kommanderende stemme hadde nå en undertone av tvil.

Salt og Pepper løp bort til Math, som var i gang med å dra huskestativet ut av fasaden på skobutikken. Pandaklynk fra vrakrestene gjorde at Salt og Pepper ropte ut i triumf da de nærmet seg. Pepper funderte på om skobutikkens forsikring dekket smell fra hønekøller og flygende huskestativer.